

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : E. Badan-Melnic)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : L. Bulgac, G. Dașchevici, V. Cotorobai)

ÎN C H E I E R E

24 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Victor Burduh
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mămăligă Denis,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Boianju Andrei
împotriva lui Mamaliga Denis cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 15 august 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Mămăligă Denis și s-a menținut hotărârea din 15 ianuarie
2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 29 noiembrie 2017, Boianju Andrei s-a adresat în instanța de judecată, cu
cerere de chemare în instanța de judecată împotriva lui Mamaliga Denis, ulterior
concretizându-și pretențiile a solicitat încasarea sumei de 790 de euro cu titlu de datorie,
639 euro cu titlu de dobândă de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a menționat că, la 01 iunie 2015, a acordat lui Mamaliga Denis
un împrumut bănesc în sumă de 1500 euro, pe un termen de până la 31 august 2015,
fapt confirmat prin recipisa din aceeași dată.

Mamaliga Denis nu a restituit în termen împrumutul, și ca urmare a acumulat și
dobânda în mărime de 726 euro, potrivit prevederilor art. 619 alin.(1) din Codul civil
(în redacția de până la 01 martie 2019).

Prin hotărârea din 15 ianuarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea
de chemare în judecată depusă de Boianju Andrei a fost admisă parțial.

S-a încasat de la Mamaliga Denis în beneficiul lui Boianju Andrei suma de 790 de
euro cu titlu de datorie și suma de 639 euro cu titlu de dobândă de întârziere și
cheltuielile de judecată compuse din 841,97 lei, taxa de stat și 2 000 de lei cheltuieli de
asistență juridică.

În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, între Boianju Andrei și Mămăligă
Denis au existat relații contractuale prin întocmirea recipisei semnată de către ambele
părți.

Reclamantul și-a onorat obligațiunile contractuale, însă Mămăligă Denis nu și-a onorat obligația asumată conform recipisei și nu a restituit suma împrumutului până la data stabilită în recipisă.

Instanța a stabilit că contractul este unul cu titlu oneros, fiind purtător de dobândă și astfel prin prisma art. 619 alin.(1) din Codul civil (în redacția de până la 01 martie 2019) dobânda de întârziere fost încasată pentru perioada 1 septembrie 2015-15 ianuarie 2019, în sumă de 639 euro, reieșind din perioadele de achitare efectuate de Mamaliga Denis.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 12 februarie 2019, Mamaliga Denis a declarat apel, solicitând casarea hotărârii în partea prin care s-a dispus încasarea dobânzii de întârziere în mărime și în partea încasării cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 2000 lei.

Prin decizia din 15 august 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Mămăligă Denis și s-a menținut hotărârea din 15 ianuarie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 14 noiembrie 2019, Mămăligă Denis a declarat recurs împotriva deciziei din 15 august 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei în partea încasării dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

Ca temei de drept a invocat art. 432, alin.(2) lit. a) b) și c) din Codul de procedură civilă care statuează că, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că, soluția instanței de apel conține aspecte contradictorii în motivarea hotărârii.

La examinarea cauzei instanța de apel urma să corecteze eroarea admisă de primă instanță referitor la calculul dobânzii de întârziere și să ofere o nouă apreciere probelor examinate în prima instanță, prin prisma circumstanțelor stabilite și contraprobelor administrate, fapt pe care instanța la omis și a preluat integral motivarea primei instanțe.

Recurentul a indicat că, reclamantul nu a somat pârâtul în vederea restituirii datoriei și a dobânzii de întârziere înainte de a fi acționat în instanța de judecată, procedură care urma să fie respectată dat fiind faptul că împrumutatul duce răspundere pentru întârzierea rambursării banilor sau bunurilor împrumutate.

La materialele dosarului a fost anexat calculul dobânzii de întârziere efectuat prin intermediul saitului „Prolex.md” cu dobânda de 9% , ce nu constituie un calcul veridic dat fiind faptul că introducând aceleași date, sume, perioade ca în tabelul de calcul anexat de reclamant, acest site generează rezultate diferite, aceste calcul fiind inclus în cerere de apel.

În motivarea hotărârii instanța a indicat dobânda de întârziere de 5%, însă nu a ținut cont de faptul că reclamantul a anexat un calcul cu dobânda de întârziere de 9%, un tabel care de altfel nu reflecta un calcul corect, iar o astfel de probă nu justifică pretenția reclamantului privind încasarea dobânzii de întârziere.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 15 august 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de comunicare instanța de apel a expediat participanților la proces copia deciziei motivate la 11 septembrie 2019 (f.d.97).

Cererea de recurs a fost declarată la 14 noiembrie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 2 decembrie 2019 instanța de recurs a comunicat intimatului copia recursului, informând despre necesitatea depunerii referinței, recursul fiind recepționat de către intimatul Boianju Andrei, la 9 decembrie 2019, potrivit avizului de recepție (f. d. 109).

Până la data examinării recursului, referință asupra recursului intimatul nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului

Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Mămăligă Denis, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Mămăligă Denis.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Victor Burduh

Dumitru Mardari